

[Hans Nielsen.]

er en mærkelig Udtalelse, som trænger til en nærmere Forklaring, thi det ærede Medlem fortalte senere i sin Tale, at der ikke er Fagforeninger ude paa Landet, og derfor forstaar jeg ikke, hvordan de kan komme til at trykke det ærede Medlem og Landbruget saa haardt. Men hvad mener det ærede Medlem for Resten med „Fagforeningernes Arbejdsmonopol“? Har det ærede Medlem eller hans Sønner, Slægt eller Familie Lyst til at faa en Aktie i dette Monopol? Ja, saa staar det dem jo aabentovre hos Burmeister & Wain og andre Steder, hvis de kan skaffe sig en Plads og komme ind og tjene 40—50 Kr. om Ugen; andre Steder kan man maaske med Held komme ind og tjene 25—30—40 Kr. Er der en hel Masse Mennesker, som staar og venter paa at komme med i dette Monopol, eller hvad mener det ærede Medlem? Tror det ærede Medlem, at det er saa glimrende at komme med i dette Monopol? Jeg forsikrer det ærede Medlem, at de, der er i dette Monopol, har det ikke bedre end lige til, de fleste af dem. Det ærede Medlem kan være sikker paa, at hvad de allerfleste af dem tjener, er ikke mere end lige til Føden, saa der er ikke nogen Grund til at skribe Hurra, og det ærede Medlem skal ikke misunde nogen, som har Del i dette Monopol. Jeg tør forsikre det ærede Medlem, at der er Tusinder og Titusinder og Tyvetusinder af Arbejdere, som sidder og misunder det ærede Medlem og andre Gaardmænd her i Landet, og som Hjertens gerne vilde bytte med dem. Det kan det ærede Medlem være sikker paa. Derfor skulde det ærede Medlem ikke have været saa hadefuldt, som det ærede Medlem var, da han vendte sig mod Arbejderne ved denne Lejlighed.

Det karakteristiske ved det ærede Medlems Tale var jo dette, at man skulde „staa fast“, man skulde „slaa Kreds“, om Tugthusloven og om Ejendomsretten og imod Fæstevæsenet, og saa skulde man altsaa „kridte Støvlerne“ for at staa rigtig fast. Ja, denne Udtalelse om at kridte Støvlerne er ganske karakteristisk. Det er nemlig, det tør jeg nok sige, en defensiv Udtalelse. Der er alt Haab om at erobre Verden ude. Naar man skal til at kridte Støvlerne, saa er man ude i Uvejret, saa er man ude i Mod-

gangen, saa suser og blæser det fra alle Sider: nu gælder det om at staa fast, for nu kommer de stormende, de, der vil erobre Verden. Saaledes ser Atmosfæren ud om denne Udtalelse om at kridte Støvlerne. Og naar jeg da ser det ærede Medlem staa derovre ved de jyske Landboforeningers Møde og holde denne sidste Tale og raabe ud over Forsamlingen, at de skal kridte Støvlerne, saa tænker jeg dog, at han skulde have anvendt en ganske anden Forsvarstaktik. Jacob von Thyboe var ikke nogen modig Krigskar, tør jeg nok sige; men han havde jo en ganske god Forsvarsordning ved den brabantiske Belejring, idet han stillede sig med Ryggen mod en Kirkegaardsmur; saa var han i hvert Fald sikker paa, at han ikke blev angrebet fra den Kant. Hvis det ærede Medlem havde anbefalet Venstre denne Forsvarsmetode i Stedet for den Metode at kridte Støvlerne, saa kunde de i alt Fald leve eller dø. Der var ingen Flugt mulig, naar de havde Ryggen imod Kirkegaardsmuren. Jeg har nu læst det ærede Medlems Tale derovre fra igennem fra først til sidst, og jeg har læst den et Par Gange, for det ærede Medlem har jo selv opfordret dertil. Der er det morsomme ved denne Tale, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup siger selv:

„Der er maaske nogle, der vil synes, at jeg ikke skulde holde den Tale; men det gør jeg nu alligevel, for den plejer at vække en vis Opsigt ved Finanslovens første Behandling.“

Det ærede Medlem har altsaa holdt denne Tale, for at den skulde vække en vis Opsigt her ved Finanslovens første Behandling, og jeg vilde derfor være et Skarn og et Asen — hvilket strider ganske mod min Natur —, hvis jeg ikke saa omhyggeligt som muligt tog denne Tale under Behandling. Naar jeg nu læser denne Tale igennem fra først til sidst, kommer jeg til at tænke paa Venstrepartiet, som det er nu, og Venstrepartiet, som det var for mange Aar siden, i min Ungdom. Og da maa jeg ligne Venstrepartiet fra den Tid ved en rigtig fin, pyntelig Bindingsværks-Bondegaard, hvor alting var i fineste Orden, der var nykalket, Taget var omhyggeligt tækket, og alle Vinduerne var nymalede. Christen Berg stod ved Indgangen til Døren, bred og smilende, og bød os velkommen, og senere traadte J. C. Christensen til i den selv samme Rolle. Men naar